

ALAPVETÉS

AZ ÁRPÁDFÖLDI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

„Más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Reményik Sándor: Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téгла,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.

Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.

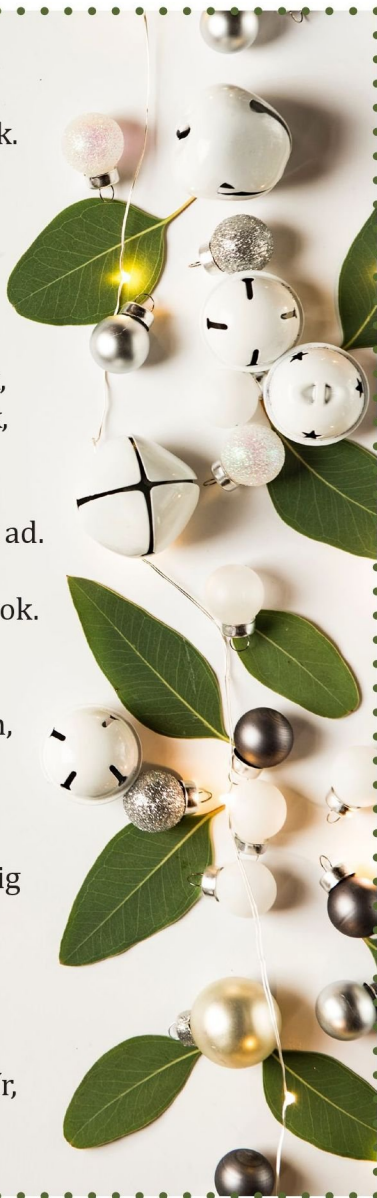
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.

Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,

Legyek a délibáb a rónaságon
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas égi,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.

Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.

Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.

Kegyelem néktek és békesség!

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. (Galata 1,3-4)

Kegyelem néktek és békesség - hangzik minden istentisztelet elején az apostoli köszöntés. Most, az ünnepre, és már az új esztendőre is készülve újra halljuk meg ezt az áldást, és kívánom, hogy szavai erősítsenek meg hitünkben, Isten-kapcsolatunkban, reménységünkben.

Mert ez nem csupán egy egyszerű köszönés. Kegyelem és békesség szorosan összekapcsolódnak, és keresztyén hitünk alapját jelentik. A kegyelem Isten megbocsátó, megszabadító szeretete irántunk, amit megbizonyított Jézus Krisztusban, *Aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson a jelenlegi gonosz világból*, a békesség pedig az a csodálatos áldás, ami betölti az ember életét, ha befogadja Krisztust.

Szükségünk van a kegyelemre, a szabadításra, a feloldozásra mindabból, ami megkötöz, ami megbetegíti életünket, lelkünket.

Jézus úgy járt közöttünk itt a földön, mint Áldott Orvos, akinek

gyógyításai mind arra a gyógyulásra mutatnak, amit bűneinkért kiontott vére adhat. Az életünkre nincs más orvosság. Aki pedig ezt a kegyelmet el- és befogadja: meggyógyul az élete, és békessége lesz.

Megbékül Istennel, és betölti az Atya elfogadó szeretetének békessége. És begyógyulhatnak olyan régi sebek, keserűségek, ellenségeskedések, fájdalmas bűnök, amiktől annyira szenvedtünk. Jó tudnunk, hogy a héber „békesség” szó teljességet, egészséget, sértetlenséget is jelent. És az sem véletlen, hogy Jézus gyógyításai mindig bűnbocsánattal, lélek-gyógyítással kezdődtek...

Pál apostol, aki leírta ezeket a sorokat, tudta ezt. Korábban Jézus ellensége volt, követőit eretnekeknek, vallása, népe rombolóinak tartotta és üldözte őket. Miközben azonban minden erejével próbálta érvényesíteni saját igazságát, nem volt békessége. Amíg ott a damaszkuszi úton, a Jézussal való találkozás nyomán bocsánatot, békességet és gyógyulást kapott. Isten néha így állít meg minket is, hogy segíthessen.

Mert az Ő kegyelme nem csak a múlt sebeit, tévedéseit, fájdalmát gyógyítja, de új életre szabadít meg. A „gonosz világ”, amelyből

Jézus ki tud szabadítani, az Isten nélkül élő ember nyomorúságát jelenti, aki félelmei, terhei, gyűlölködései, bűntudata, vágyai és reményei, vagy feldolgozatlan veszteségei rabja. A kegyelem, hogy: *„Akiiket Krisztus megszabadít, valóssággal szabadok.”*

A „békesség” szó a Bibliában nyugalmat, mindenféle belső tehertől, nyugtalanságtól való szabadságot is jelent: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és terheket hordoztok, és én megnyugvást, békességet adok!”*

Pál megtapasztalta ezt is, mikor Filippiben munkatársával együtt megverték és bebörtönözték. Ismerjük a történetet: Istent a kalodában is énekkel magasztalva szabadok voltak, addig is, míg valószínűsége le nem hulltak bilincseik.

Isten kegyelemes szeretete tehát meggyógyítja beteg múltunk nyomorúságát, új életre szabadít meg, ha befogadjuk Őt, de a hit embere számára a jövőre nézve is ez az egyetlen reménység. A Krisztusban adott kegyelem: üdvösség és megtartás már itt a földön és az örök életre.

Gazdag szó a Szentírásban a „békesség”, mert az eddigieken túl jelent még jó kapcsolatot, közösséget is, az „otthon lenni Istennél” csodálatos élményét. Azt az elrejtettséget, biztonságot, amit

a Mindenható oltalmában, a Vele való szövetségben tapasztalhatunk meg, s amelyből semmilyen hatalom, még a halál sem szakíthat ki. Annak a megélését, hogy akik Istent szeretik, azoknak valóban minden a javukra szolgálhat, hogy azoknak ebben a nehézségekkel teli földi életben, bármilyen körülmények között, a költő szavaival talán „nyugalma nincs, de békessége van”. És aztán ezt az elnyert kegyelmet és békességet másoknak is vihetik:

*Nincs nyugalom, nincs nyugalom,
a szív,*

Amíg ver, mindörökre nyugtalan.

De mindörökké nyughatatlanul,

Istentől mégis Békessége van.

Nyugalma nincs, de Békessége van.

Békesség Istentől.

*Nincs nyugalom, nincs nyugalom,
vihar,*

Örök hullámozás a víz felszíne.

De lent a mélyben háborítlanul

Pihen a tenger s az ember szíve,

Hadd hullámozzék a víz felszíne.

Békesség Istentől.

*Nincs nyugalom, nincs nyugalom, s
ez a*

Nyugtalanság, mint a járvány, ragad.

Te sugarazd szét békességedet

És szóval, kézfogással másnak add.

Az Isten Békessége is ragad.

Békesség Istentől.

(Reményik Sándor)

Isten kegyelme az, ahogyan Ő cselekszik velünk, értünk, ahogyan Ő önmagát ajándékozza nekünk Krisztusban. Ez az ajándék elfogadható vagy elvethető. Aki pedig elfogadja, békességet nyer: teljességet-egészséget, belső sza-

badságot és Istenben való elrejtettséget. Ezt a legnagyobb ajándékot kívánom minden Testvérünknek az ünnepben és a hétköznapiakban egyaránt.

Nyikos András lelkipásztor

**„Az Ige testté lett,
közöttünk lakott, és láttuk
az ő dicsőségét, mint az Atya
egyszülöttjének dicsőségét,
telve kegyelemmel
és igazsággal.”**

János 1,14

Gyülekezeti események – visszatekintés

Alapvetés gyülekezeti újságunk előző száma pünkösdkor jelent meg. Ebben a számban az azóta megvalósult alkalmakat próbáljuk feleleveníteni és betekintést adni azoknak a Testvéreknek, akik esetleg nem vehettek részt

az együttléteken.

Rendszeres alkalmainkat – isteniszteletek, bibliaórák – ebben az időszakban személyes jelenléttel tarthattuk, de az istentiszteletek közvetítését folytattuk. *Dr Jakus Zoltán* írását olvashatjuk ezzel

kapcsolatban.

Május 29. Gyülekezetünkben 11 fiatal testvérünk konfirmációi fogadalomtételére került sor

június 17-19. Ifi-csoportunk a konfirmáltakkal együtt Gárdonyiban táborozott

június 22-25. Hittantábort tartottunk, erről *Páll Zoltán* beszámolóját olvashatjuk

július 17. D.Noémi keresztele után gyülekezeti szeretetvendégségen vehettünk részt

augusztus 17-22. Gyülekezeti családi táborozás Sarudon, melynek eseményeiről *Dr Pordán Endre* számol be.

augusztus 28. Felnőtt konfirmáción vehettünk részt, ezzel kapcsolatban *Boda Bernadette* személyes írását olvashatjuk

szeptember Új református énekeskönyv használatára került sor. Gyülekezeti ének-zenei életéről *Pordán Ákos* írását olvashatjuk, és *Hamar Dávid* kántorunk személyes gondolatait.

október 9. Gyülekezeti közös ebédet tartottunk a vasárnapi istentisztelet után

október 31. A Reformáció emléknapján a Reformátorok terén lehettünk együtt közös megemlékezésen az evangélikus testvéreinkkel

november 26. Két év kihagyás után ismét együtt készítettük az

adventi koszorúkat a bekecs utcai iskola hittanosaival. A hittantanításról *Ribinszky Zsófia* számol be.

Visszatekintve hálát adhatunk Istennek az áldott alkalmakért, előretekintve viszont halljuk meg Jézus szavát:

„.... SOK MINDENÉRT AGGÓDSZ, ÉS NYUGTALANKODOL, PEDIG KEVÉSRE VAN SZÜKSÉG, VALÓJÁBAN CSAK EGYRE.” /Lk 10,41-42/

Személy szerint Neked (is) mondja Jézus, a kipontozott helyre a saját nevedet írhatod!

Ideig-óráig betölti gondolatainkat az ünnepekre való készülődés, ajándék-meglepetések kigondolása, vásárlása, családi találkozások szervezése, sütés-főzés előkészítése. Még ezek az örömteli dolgok is aggodalommal, nyugtalansággal tölthetnek el, - valóban sok mindenért tudunk aggódni, nyugtalankodni!

Jézus pedig azt mondja : *kevésre van szükségünk, valójában csak egyre.*

Amikor végre valóban arra az EGYRE vágyunk, Őt keressük, és teljességgel beengedjük az életünkbe, csodálatos módon csillapodik a nyugtalanság, az aggodalom, mert tudjuk, hogy ügyeink a legbiztosabb kezekben vannak!

Reményiné Baló Gyöngyi

„Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik.” (Péld 11,24a)

Kedves Testvérek!

Ezúton szeretné a Presbitérium tájékoztatni a Testvéreket gyülekezetünk működtetéséről, gazdasági hátteréről, helyzetéről.

Minden egyházközség gazdálkodásáért a lekipásztor és a gondnok felel, ők a presbitériummal egyetértve és általuk ellenőrizve sáfárkodnak a gyülekezet vagyonával. Gyülekezetünk kizárólag hitéleti tevékenységet folytat, gazdasági tevékenységből származó bevétele nincs (pl. temető-fenntartás, könyvkiadás, stb.)

Bevételeink: perselypénzek, adományok, egyházfenntartói járulékok

Kiadásaink: lekipásztor javadalma járulékokkal, templom és parókia rezsiköltségei, karbantartások, segélyezések, valamint a hitélettel kapcsolatos kiadások és beszerzések (könyvek, technikai

eszközök, gyermekszolgálathoz kellékek, stb.)

Évente előre készítünk költségvetést, amit a felettes egyházmege ellenőriz, jóváhagy. A felhasználást negyedévenként ellenőrzi, az évek lezárásaként zárszámadást készítünk.

Köszönjük a Testvéreknek, hogy a gyülekezetünk önállósodása óta folyamatosan, és tartalékot is képezve tudtunk gazdálkodni.

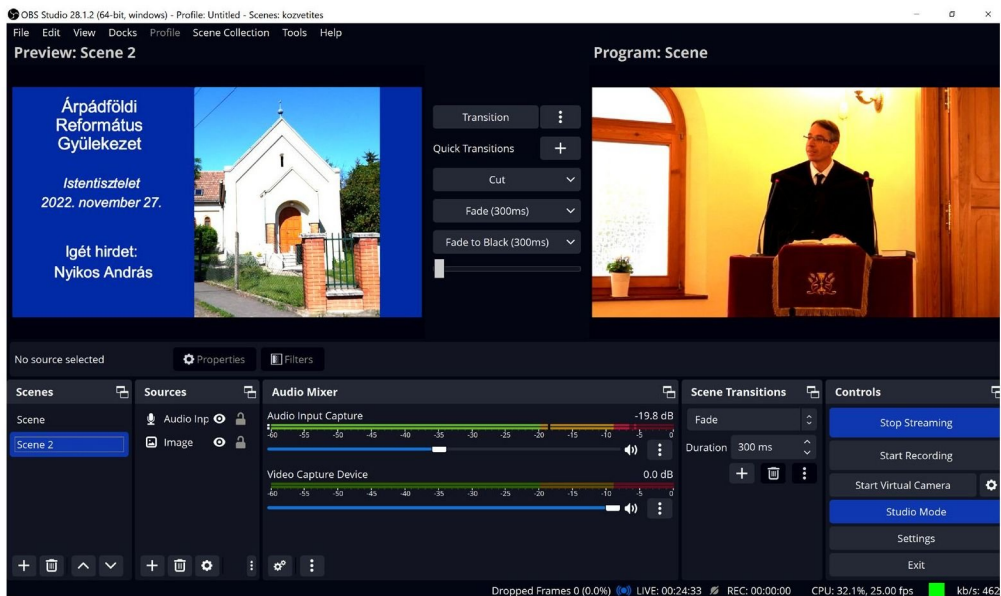
Ahhoz, hogy a továbbiakban is felelősen és biztonsággal tervezhessünk, tájékozódni szeretnénk az önként **havonta** vállalt **egyházfenntartói járulékok** mértékéről. Ezért szeretettel kérjük Testvéreinket, hogy a 2023.év első két vasárnapján kiosztásra kerülő felajánlási íveken tegyék meg a lehetőségeikhez képest vállalható felajánlásaikat!

Gyülekezetünk Presbitériuma

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog.”

Ézsaiás 9,1

Az istentiszteletek élő közvetítése

A gyülekezetek legtöbbje arra törekedett a koronavírus járványhoz kapcsolódó lezárások alatt, hogy az interneten keresztül továbbítsa az igei üzenetet a gyülekezeti tagoknak. Így történt ez Árpádföldön is, eleinte felvételtől elérhetővé téve az istentiszteleteket, majd lépésről-lépésre kialakítottuk a háttérét annak, hogy élőben tudjuk közvetíteni a gyülekezeti alkalmakat. A kezdeti nehézségeket viszonylag gyorsan sikerült áthidalni, és mostanra, már közel két éve élőben követhetőek a vasárnapi istentiszteletek.

Rendszeresen felmerül a kérdés, hogy a lezárásokat követően érdemes-e az istentiszteletek élő közvetítését folytatni. Nem teszi ez a

szokás kényelmessé a gyülekezetet, és ez tart távol egyes gyülekezeti tagokat az istentiszteleti alkalmak személyes látogatásától? Bárkinek adódhat az életében olyan alkalom, amikor nem tud személyesen részt venni a gyülekezeti alkalmon, akár valamilyen betegség következtében vagy egyszerűen csak egy utazás miatt. Azt gondolom, hogy ilyen helyzetben hasznos, ha lehetőség nyílik az istentiszteletet élőben követni a saját egyházközségben. Persze ez nem jelenti azt, hogy ez bármilyen formában helyettesítené a gyülekezeti közösséget. Ahhoz hasonlítanám ezt, hogy amikor távol vagyunk, nagyon jó lehet egy levelet olvasni vagy egy videóüzenetet

megnézni a családunktól. Fel sem merül azonban az, hogy ez pótolhatná a családi együttlétet. Hasonlóan van ez a gyülekezet esetében is, az egészséges gyülekezeti élethez elengedhetetlen a személyes és egyben tevékeny részvétel a gyülekezeti alkalmakon. A fentieken túl a közvetítésnek még az is a haszna, hogy később is visszatérhetünk az adott igei szakasz magyarázatához, jobban elmélyülhetünk abban, akár a személyes részvételt követően.

Összességében tehát mindenkit a személyes alkalmak látogatására biztatnék, de ne feledkezzünk meg az élő közvetítésről sem, ha mégsem tudunk eljönni, vagy pedig szeretnénk később az igei üzenetben jobban elmélyedni, vagy azt megosztani másokkal. Gyülekezetként pedig törekedjünk arra, hogy megélhessük azt, hogy hogyan tud megvalósulni az Isten tervei szerinti gyülekezeti közösség, és azon keresztül a közös növekedés a hitben.

Dr. Jakus Zoltán

Énekeljetek az Úrnak új énekét, énekelj az Úrnak, te egész föld! (Zsolt 96)

Az elektromos médiumok elterjedésével megszoktuk, hogy kiváló minőségű zenét hallgatunk. Teljesítményorientált világunkban az ember kedvét veszti, ha arról van szó, hogy énekeljen.

Manapság az éneklés némi bátorságot követel tőlünk. Esetleg a zuhany alatt vagy a kádban ülve sikerül gátlásaink fölé emelkedni. Pedig a kutatók szerint a zenélés és az éneklés biológiai fejlődésünk szerves része.

Kutatások bizonyították, hogy az éneklés kedvezően hat az életkedvre. Segíthet úrrá lenni a hétköznapi nehézségein. Éneklés közben meghosszabbodik a kilég-

zés, a belégzés pedig mélyebbé válik. Ez azt jelenti, hogy több oxigént veszünk fel, így minden egyes sejtünk több oxigénhez jut.

Az éneklés vegetatív idegrendszerünkre is kedvezően, lazítóan hat.

Nem véletlen biztat éneklésre minket a zsoltáros is.

A Bibliában olvashatunk arról, hogy Dávid, énekével és hárfajátékával, enyhíteni tudta Saul király súlyos depresszióját. Pál és Szilász Filippiben egy börtönben imádkozott és énekkel dicsőítették Istent és megnyíltak az ajtók, kiszabadultak.

Az éneklést szereti Isten. Az

imádság egyik formája tud lenni. A református istentiszteleteknek is szerves része az éneklés. A zsol-táros arra buzdít minket, hogy énekeljünk új éneket. Ezt segíti a nemrég megjelent új Református énekeskönyv, amely a régi, megszokott énekek mellett számos új éneket is tartalmaz. Nekünk még az a lehetőségünk is megadatott, hogy még szélesebb repertoárból válasszunk: a közel 30 év gyűjtő

munkája eredményeképpen előállt gyűlekezeti énekes füzetből.

Nem az a fontos, hogy szépen vagy tökéletesen énekelünk, hanem a belső ráhangolódás. Minél több odaadással tudunk énekelni, minél inkább szívből jön az ének, annál erősebb a hatása, annál jobban értjük az igét, az igehirdetést. Az Istentiszteleti éneklés az Igére hangolódást segíti.

Ákos

Könyvajánló

MIVÉ FORMÁLHAT ISTEN KEZE?
Ezékiel könyvének üzenete
Szikszai Béni
(Kálvin kiadó, 2022)

A szerző nagy hatású igehirdető volt a 20. század második felében. A prófétáról úgy prédikált, mint kortársunkról. A 20. századi nagy civilizációs folyamatokat, a hagyományszakadásokat, az elvilágiasodást, a hittagadást, a semmibe vezető életutakat; mintha mindez a próféta korának leirata lenne.

És így tárja fel az egész történelmet vezető isteni kegyelmet, mert Isten nemcsak mindenható, hanem mindent átható. Hirdeti a hamis ígérgetésekből kivezető tiszta hitet. Dicsőíti az önigazság gyötrelmeiből kioldozó jézusi áldozatot, és csodálja az önmegvalósítás átka alól felszabadító isteni szeretettörvényt.

Takács Kati

Bemutakozás

Kedves Gyülekezet!

Hamar Dávidnak hívnak. 21 éves vagyok, fizika szakon tanulok az egyetemen, szeretem a zenét, havonta egy vasárnap orgonán szolgálok a gyülekezetben, de ami mégis a legfontosabb: a Krisztus megváltott gyermeke és elhívott tanítványa vagyok. Bő egy éve láthatnak a gyülekezeti tagok Árpádföldön, és indítást kaptam arra, hogy rövid bemutatkozást, bizonygatót írtak az Alapvetésbe.

2021 augusztusában keresett meg Nyikos András tiszteletes úr, hogy a gyülekezet istentiszteleteire havonta egyszer orgonás kántort keresnek, vállalnám-e. Egy nap gondolkodás után igent mondtam, fél év távlatára. A járvány utáni újranyitás idején ez egy időben történt azzal, hogy ténylegesen Budapestre költöztem kollégiumba. Így vidékiként sem okozott nagy kiesést, ha egy hétvégén korábban jövök haza egy nappal; életszakaszt tekintve pedig kifejezetten most van itt az ideje annak, hogy betekintsek más gyülekezetekbe is, mint ahonnan érkezem. Lelkészcsaládból származom ugyanis, így kiskoromtól kezdve édesapám gyülekezetébe jártam Tatabányára.

Az árpádföldi gyülekezet nagy szeretettel fogadott az első pilla-

nattól kezdve. Kedvesen köszöntöttek, örömmel vették „kívülről való” érkezésemet. Ennélfogva újabb fél évet, majd további időt ígértem a tiszteletes úrnak, hogy vállalom a kántori szolgálatot. A gyülekezet zenésze, Pordán Ákos beszélt velem többször az istentiszteleti zenei szolgálatról, és úgy általában az Isten országáról, erről a gyülekezetről. Egyebek közt egy református könnyűzenei csendes napra is hívott, amelyen mindketten részt vettünk. Ezen csendes nap legfontosabb üzenete pedig az volt számomra, hogy helyem van az árpádföldi gyülekezetben, mint kántor. Ennek apropóján született ezen írás is.

Számomra az egyházzene, a gyülekezeti zene (és egyáltalán az istentisztelet) célja kettős: egyfelől a hívek, a gyülekezet összekovácsolása, egy-azonos hitünk kifejezése az éneklés közösségi élménye által, hiterősítés a lelki énekek szövege jóvoltából. Másfelől pedig a Mennyei Istentiszteletbe való bekapcsolódás (Jelenések könyve 4,8); ennek elősegítése liturgikus zenével, illetve a lelki énekek dallama jóvoltából. Ez sokféleképpen történhet; a Zsoltárok könyvéből a leghangsúlyosabb üzenet „csupán” annyi, hogy Új éneket énekeljünk az Istennek (például 96., 98. zsol-

tár). Ez azt üzeni nekünk, hogy a tegnapi hitünk a mai üdvösségünkhöz nem elég (Bohnhoeffer); üdvbizonyosságunknak, a megváltásba vetett hitünknek napon-ta meg kell újulnia. Hálát adok az Úrnak, hogy számomra ennek kifejezését a zene nyelvén is adta, és ezt egy gyülekezetben másokkal

együtt tapasztalhatom meg.

Reménységgel tekintek az új esztendő elé: több beszélgetést folytatva Ákossal és a tiszteletes úrral, rendszeresebb szolgálatom lesz a gyülekezetben. Dicsőség legyen a Szent Istennek, hogy kijelentette ebben is akaratát.

Hamar Dávid

Vissza-térés

Kedves Testvérek!

Köszönöm szépen Gyöngyi néni-nek a megtisztelő felkérést, melyben megkért, írjam le az én kis történetemet, utamat, ami az idei konfirmációmban teljesedett ki.

Családom egy keresztény család, Anyukám római katolikus, Édesapám református vallású. A házasságukkal indult az én történetem is, ugyanis a szigorú katolikus szabályok a '80-as évek Erdélyében kizárólag akkor engedélyezték két különböző keresztény felekezetből származó fiatal házasságának Isten előtti megszentelését, amennyiben vállalják, hogy gyermekük katolikus neveltetésben részesül. Ennek eredményeként Édesapám reverzalist írt alá.

A feltételnek szüleim maradéktalanul eleget is tettek. Katolikus keresztségben részesültem, elszóándozó voltam, minden vasárnap szentmisére jártunk, karácsonyi

éjféli misén és húsvétkor is étel-szentelésekről sosem hiányoztunk.

Emlékszem, hogy hiányérzetem volt. Sok volt a kérdés, amiket nem lehetett feltenni, mert „Vigyázz mit beszélsz és kérdezel, mert Isten megharagszik!”. Ugyanakkor a gitáros szentmisék, amik az Ifisekkel együtt zajlottak fantasztikus élményként maradtak meg.

Apám sosem tért ki, nem ment szembe az ígéretével, néha elszólásokból éreztem, hogy hasonló kétélyei vannak, mint nekem.

A Magyarországra költözésünkkor is továbbra is igyekeztük a nagyobb ünnepeken és időközönként templomba járni, de az tény, hogy nem volt annyira aktív a részvételünk. Az iskolában továbbra is a hittan órákra jártam.

Anyukám nagyon igyekezett tartani a hagyományokat, de a kö-zelség valahogyan nem volt jelen.

Ettől függetlenül Isten mindig

mellettem, bennem volt, de „kizárólag” a hitemben, az imáimban, a nagy csalódásaimban, viszont sajnos az egyházi intézményektől eltávolodtam.

A nagy visszatalálás első állomása a Férjemmel való házasságom alkalmával történt, aki szintén katolikus.

Nem volt kérdés, hogy szeretnénk az Isten előtt is megerősíteni fogadalmunkat. Együtt közösen elmentünk a Máriabesnyői Bazilikába és óriási élmény volt az Isten előtti fogadalomtétel.

Ennek ellenére a kérdések és büntető Istentől való félelem bennem továbbra is megmaradt.

Beletörődtem, ez van.

Egy alkalommal Anyukámnak felvetettem, hogy szeretnék református lenni, teljes ellenállásba ütköztem – „Vigyázz Fiam mit csinálsz, mert megver az Isten!” Ekkor már felnőtt Édesanya voltam.

A gyerekeinket az oviban, iskolában is katolikus hittanra járatuk és így is neveltük, de még nem kereszteltük meg, mert az élet eseményei elsodortak, aminek a hiányát éreztem mindig.

Egy alkalommal a nyári katolikus hittantáborba beíratuk a gyerekeket, de „valami oknál fogva” nem jutott nekünk hely, és ekkor jött a lehetőség, amikor is Falvi Viki barátnőm kedves hívására,

akinek kisfiával Levivel egy osztályba járt Zsombor fiam, jelentkezünk az Árpádföldi Református Gyülekezett hittantáborába. Félve, aggodalommal telten érkezünk az első nap. Félünk a reakcióktól, a fogadtatástól, és jött a csodás megtapasztalás.

Fantasztikus élmény volt a gyerekeknek, boldogan, mosolyogva jöttek haza, örömteli és nyitott, kedves fogadtatásban részesültünk. Mintha világ életükben ebben a Családban nevelkedtek volna.

Élénken él bennem a délutáni éneklések élménye, minden alkalommal amikor ott ültünk és dicsőítettük az Urat megtelt a szívem örömmel, boldogsággal és éreztem, hogy a gyermekeim csodálatos helyen vannak, mi több magam is.

Jött a hétvégi Istentisztelet, aminek a felét végig sírtam, mint valami katarktikus megtisztulás.

Ez a mai napig is így maradt. Valahogyan mindig olyan útravalót kaptam, kapok az Istentiszteletek alkalmával, ami segít a hétköznapijainkban és megerősíti a hitemet Jézussal és Istennel kapcsolatban.

Ezek után leültünk a Tiszteletes Úrral, Nyikos Andrással, és beszélgettünk. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy nyíltan lehet beszélni hétköznapi aggodalminkkal kapcsolatban, tiszta szívű megértő és elfogadó válaszokat

kaphatunk. Elmeséltem neki, hogy nekem milyen hátterem van. Ekkor ajánlotta a beszélgetéssorozatot, ami az igaz hitről szól, amikor lehetőségem volt részt is vettem és melynek hatására egyre közelebb kerültem a szívem szerinti döntéshez, hogy szeretném a Református Fogadalomtételt megtenni.

A kérdés már csak az volt, hogy mikor. A tanítványság kérdései beszélgetéssorozaton, ami azóta a második sorozat és jelenleg is zajlik, igyekszem részt venni, amikor

lehetőséges.

Idén nyáron végre eljött a várva vár nap és azóta is hálás vagyok Andrásnak a Gyülekezetnek és elsősorban Jézusnak, hogy segítettek az utamon.

És nem csak az én utam került sínre, hanem azóta mindhárom Gyermeünk is megkereszteltük, saját választásuk szerint Szülőföldemen Erdélyben református hitben.

Boda Bernadette

2022-es nyári hittantábor

Gyülekezetünk mint minden nyáron, a tanév lezárása után június utolsó hetében idén is tartott hittantábort, ahol több korcsoportban játékos formában, de komoly, szívhez-szóló üzenettel tanította a gyermekeket hitünk alapjaira és a keresztyén élet megélésére.

A tábor anyagát most is a Keresztyén Oktatásért és Erkölcsi Nevelésért Alapítvány állította össze

Rendező címmel Ézsau és Jákób történetét feldolgozva. A bemutatójuk segítségével és az előre kidolgozott segédanyagok felhasználásával készült fel a gyülekezet lelkes ifi-csoportja és számos felnőtt szolgálója a táboroztatásra. Reggelenként egy belépő játékkal vártuk a táborozókat, amiben olykor a felnőttek is szívesen részt vettek.

Közös éneklés után a napi üze-

netet rövid jelenet segítségével, az ifik közreműködésével játszottuk el a gyermekeknek, majd korosztályoknak megfelelően csoportonként folytatódott a tanítás. Naponta Aranymondást tanultak a gyermekek a történethez és a fő üzenethez kapcsolódóan.

A tábor elengedhetetlen és már megszokott finomságai, csemegéi sem maradhattak el, mindenki nagy örömeire. Ezek elkészítésében idén is a teljes gyülekezet kivette a részét.

A zárónapon a szülők is részt vehettek, nagy közös énekléssel és szeretetvendégséggel búcsúztunk egymástól. A vasárnapi istentisztelet keretében gyülekezetünknek is betekintést adtunk a tábori na-

pokról és programokról összeállított kisfilm levetítésével. A gyermekek nagy örömmel fogadták a Palántamissziótól e célra ajándékba kapott Gyermekek Képes Bibliát és Üzenet Istentől Neked című kiadványokat.

Egyik nagycsoportos kislány, aki az Üzenet Istentől Neked könyvet kapta a hittantáborban, 2 hét múlva boldogan újságolta az istentiszteletre érkezve: „Én már ki is olvastam az egész könyvet!” Ez a reménységünk, hogy kicsik és nagyok örömmel és életre szóló lelki haszonnal forgatják a kapott könyveket és emlékeznek meg az Isten házában hallottakról.

Páll Zoli

Sarudi gyülekezeti tábor 2022

Az értékes, jó dolgok nyomot hagynak az emberben, és a jó dolgokra szívesen emlékszünk vissza, hiányzik az a hely, társaság, program, ahol ezt megélhettük. Nemcsak szívesen emlékszünk rá, vissza is akarjuk hozni, újra meg akarjuk élni. Sarudról hazafelé menet a gyerekek első kérdése az volt: ugye lesz ilyen alkalom jövőre is, és hogy ugye megint eljövünk. Kérdésünkre: nektek mi tetszett itt, miért éreztétek jól magatokat, elkezdtek sorolni a maguk listáját. Együtt voltunk a többi gyerekkel, akikkel vasárnaponként csak rövid ideig lehetünk együtt, nem kellett fél 9-kor lefeküdnünk, tudtunk csocsózni, ping-pongozni, focizni, pecázni és fürdeni, kirándulni, fagyizni, bár együtt volt a család, itt mégis szabadnak éreztük magunkat a ti féltő, óvó, sokszor aggodalmaskodó szeretetektől, klassz programokat találtak ki az ifisek, finom volt az étel, főleg amit a gyülekezeti nénik készítettek, tudtunk kártyázni és filmet is nézni, a tábortúznál a tűzzel játszani a sok finomság mellett, jókat rohangáltunk, nem kellett jól viselkedni, és csak nagyon ritkán szóltatok ránk, jóval kevesebbszer, mint máskor...

Egymásra néztünk feleségemmel: nekünk is, vajon a gyülekezet többi felnőtt tagjának is van ilyen

bőséges és gazdag listája? Mi mit viszünk haza a 2022-es sarudi gyülekezeti táborból? Azon túl, hogy láthatóan és érezhetően mindenki jól érezte magát. Mi is. De miért? Hallhattuk egymás imáit a közösségi alkalmak után, ugyanekkor mások is hallhatták a mi imáinkat, közösségben fejezhettük ki hitünket, testvéri közösségben gyakorolhattuk a szeretetet, élőben, ezúttal nem csak a Bibliában olvasva róla tapasztalhattuk meg, hogy néha nem is olyan könnyű a nap 24 órájában ezt az érzést kifejezni és adni. Jó volt olyan testvérek között ezt megélni, akiket Isten ígéje hozott és tart össze. Bevihettük hitünket a közösségbe, és így mindenki, kivétel nélkül mindenki részese lehetett annak az örömnak, amit hitünk kölcsönös megosztása jelentett. Otthon hagyhattuk mindennapos gondjainkat, problémáinkat, életünk, figyelmünk, érdeklődésünk középpontjába itt most egészen más került...

És közben zengett esténként az Urat magasztaló és dicsőítő hálaénekek sora, mert mindenki szívből énekelte felemelő és magával ragadó hangulatot teremtve. Meghallgathattuk a poroszlói református lelkész, Pál László megindító és megtisztelően őszinte bizonyágtételét, majd az igehirdetését va-

sárnap. Szomorú volt látni – ilyen lelkeszi lendület és energia, isteni támogatás mellett is - a poroszlói templom ürességtől kongó padso-rait, mint a keresztyén gyülekezetek közösségi életének napjainkban általánosan tapasztalható, lehango-ló velejáróját. Kinek a kudarca ez?-merült fel többünkben a kérdés. Az Ő országába minél több teremtményét váró Istené? A tetterős, elszánt lelkeszé? A presbitereké? A gyülekezet összességéé? Vagy: mindenkié, így együtt? Esetleg: senkié, mert ez nem is kudarca, ez a világ mai trendje, ennek így kell len-nie, ezt kell elfogadnunk, ezzel kell együtt élnünk? Kételemek, egyelőre válasz nélkül maradt kérdések.

Délelőttönként a 25. zsoltár örök-érvényű, élethosszig szóló üzeneteiről beszélgettünk két cso-portban: „*Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg*

engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Is-tenem”. Jó volt megosztanunk egy-mással az ezen a téren megélt saját tapasztalatainkat: ki hogyan, mi-lyen gyakran keresi, kutatja, für-készi hitéletében: mi lenne most a Te számodra kedves cselekedet, mi lenne a neked tetsző döntés, Uram?

„*Jó és igaz az Úr*”, „...*mert te jó-ságos vagy Uram!*” mondja később a zsoltáros. Ezt mi hívők, a Hozzá visszatért és Őáltala örömmel várt és visszafogadott gyermekei tud-juk. Hisszük és nap mint nap ta-pasztaljuk is, hogy az Úr a benne hí-vőknek a teljes élet ajándékát adja, ami az öröm, a boldogság, a sikerek mellett itt a földön még magától ér-tetődően jelenti egyúttal a keserű-ség, a kín, a fájdalom, a kudarca és a szenvedés megélését is, mert Ő ezzel is, így is a mi javunkat akar-ja. De mindezt nekünk, hívőknek

már nem egyedül kell megélnünk, feldolgoznunk, „elszenvednünk”, hanem Vele, aki segít a keresztünk elhordozásában, aki hatalmas védőszárnyait terjeszti ki ránk, aki erőt ad nekünk. És számunkra ott állnak a 25. zsoltárban is az Ő erre vonatkozó üzenetei, biztatása, reményt nyújtó ígéretei: *„Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit”, és „Azt az embert, aki féli az Urat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet.”* Emlékezetes maradt számomra az a felvetés is a beszélgetés során, mi szerint ne használjuk Istenre való utalásunkkor a „jó” jelzőt, mint állandót, mert ez a még nem hívők számára megtévesztő lehet, későbbi csalódásra adhat okot. Maga a Biblia

is - csak a Zsidókhoz írt levélben két helyen – említi, hogy *„Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni”,* majd *„Mert a mi Istenünk emésztő tűz”.* (Zsid 10,31 és 12,29), vagy a Jeremiás siralmi-ban írt *„izzó haragú Úr”*-ről már ne is beszéljünk. Az Ő országáról szóló beszélgetéseinkben inkább az Ő jóságát, vagy inkább az Ő büntető szigorát vagy mindkettőt hangsúlyozzuk? Az egyetlen lehetőségünk, hogy a vonzó kép felállítása és bemutatása mellett, amely az evangelizáció egyik nyilvánvaló eszköze, a teljes képet se hallgassuk el, mert anélkül valóban megtévesztő, későbbi csalódást kiváltó lehet. Biztosan már mindannyian hallhattunk olyan – Isten jóságát, a Jóisten képét vitatni akaró - érveket még nem hívő emberek részéről, hogy

**„ Dicsőség a magasságban Istennek,
és a földön békesség,
és az emberekhez jóakarát.”**

Lukács 2,14

ha a te gondviselő Urad egyúttal „jó” is, akkor miért engedi, hogy emberek éhezzenek, háborúk pusztítsanak, ártatlan csecsemők meghalljanak. Többen örültünk, hogy ez a ritkán terítéken lévő kérdés az egyik alkalom során előjött, és azt hiszem több testvér számára adott tovább-gondolni valót a tábor utáni időkre.

Emelkedett hangulat, vidámság, gyerekkacagás, szeretet, élmények, jó hangulat, a napi gondok elengedése, a közösség megtartó erejének megtapasztalása, az összetartozás biztonságát ígérő ér-

zése egyfelől, másfelől ezek mellett, ezekkel egyidejűleg kérdések, kételyek, viták, fájdalom és szomorúság, elégedetlenség: ezek mind-mind jelen voltak velünk Sarudon, mert így volt teljes és őszinte az együtt eltöltött pár nap.

De valóban teljessé csak úgy válhatott, hogy Istennek mindez tetszett, Ő is jónak, számára kedvesnek tartotta a történeteket és ezért mindennap átadott egy-egy morzsát, ízelítőt az Ő országából. Nekünk, mindannyiunknak, akik ott voltunk.

Pordán Endre

Ahol a lélek a lényeg

2012-ben, immár kerek tíz éve, hogy az akkor megújult Nemzeti Alaptanterv kötelezővé tette az állami támogatású általános iskolák számára az etika oktatást. Ez az intézkedés ezzel egyidejűleg pedig lehetőséget adott, hogy az etika órákkal párhuzamosan, felmenő rendszerben, az egyházak hit- és erköstanoktatást végezzenek.

Az új feladat új reménységet ébresztett.

Így tíz évvel ezelőtt, az Árpád-földi Református Egyházközség területén működő Bekecs utcai Arany János Általános Iskolában, akkor még két évfolyamon, heti 6

órában kezdetét vehette a református hit- és erköstanoktatás.

Az elmúlt időszak alatt a számok jelentősen megváltoztak.

Immár évek óta elmondhatjuk, hogy az iskola valamennyi osztályában indulnak református hit-tan csoportok.

A legfrissebb adatok szerint hetente 22 csoportban, 107 gyermek részesül ebben az oktatási formában.

Minden év tavaszán, az újonnan beiratkozók számára tartandó szülői értekezleten kifejezzük vágyunkat, miszerint az iskolán belül, oázis szeretnénk lenni, egy

Elmélyült munka - 2.c hittancsoport
 Balról jobbra: Molnár Csaba, Horváth Luca, Romet Konrád, Kiss Gábor

Közös játék - 1.b hittancsoport
 Balról jobbra: Tóth-Kirzsa Flóra, Gábel Péter, Péter Teodóra

Közös öröm (Palacsinta parti) – 6.a hittancsoport

Európa-bajnoki supermoto II. helyezést ért el kategóriájában Bereczki Dávid tanulónk

Balról jobbra: Kovács Bálint, Bereczki Dávid, Horváth Márton, Jakab Bence, Illés Emma, Barabás Hédi

olyan hely, ahol a gyermekek hét-ről-hétre elfogadást, bátorítást kapnak, valamint megpihenhetnek, erőt gyűjthetnek Isten Igéje mellett.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy az állami iskolákban a hit- és erkölcsstanoktatásban résztvevők beiratkozási motivációja igen eltérő, mondhatni széles skálán mozog.

Csoportokon belül is nagy a különbség abban a tekintetben, hogy előzőleg ki mit hallott, vagy épp nem hallott Istenről.

Egy azonban bizonyos-hangzott a 2022/23-as hittanos tanévnyitó istentiszteleten-, hogy minden szülő a lehető legjobb helyen

szeretné tudni gyermekét. Egy olyan helyen, amelyről hazatérve azt mondja: - Jó ott a lelkemnek!

A hitoktató számára, kezdetektől egészen a mai napig, éppen ez okozza hivatásában a legnagyobb kihívást, de egyben ez szolgálatának egyik legszebb és legizgalmasabb része is, hogy mindezt miként érheti el újra és újra.

A nagyon eltérő igények miként és hogyan találkozhatnak, majd juthatnak el az óra végére e vágyott közös nevezőre: - Jó volt a lelkemnek!

Éppen ezt szem előtt tartva, ez az óra másképpen építkezik, mint a többi tanóra.

Mert valahogy itt minden más. Még a köszönés is. A terem sem olyan, mint egy

hagyományos osztályterem, inkább, mint egy könyvekkel kipárnázott, békés kuckó. Valójában az iskola könyvtárraktárában, annak is egy szegletében kaptunk helyet, melyet a gyerekek azonnal megszerettek, ahogyan ők fogalmazták, leginkább csendje, nyugalma miatt.

A csoportok létszáma könnyen átlátható, maximum 10 fő.

Ezekén az órákon nem a teljesítmény a fontos.

Pedagógiánk a lélekre, valamint

annak szükségleteire épít. Hisszük, hogyha az elfogadást, figyelmet kap, a teljesítmény és az ezzel járó eredmények is jönnek.

A hittanórákon fontos, hogy a diákok időt és lehetőséget kapjanak, hogy heti egy alkalommal, az óra eleji körkérdés során, elmondhassák örömeiket, bánataikat, valamint feltehessék az őket foglalkoztató kérdéseket, melyekre legtöbbször közösen keresünk választ.

Az évfolyamok más és más tananyagokat használnak, melyeknek szerkezete, témaválasztása, jól alkalmazkodik a tanulók életkori sa-

Fagyizás a legutolsó hittanórán – Búcsú a tavaly ballagó 8.a hittancsoporttól
(2021. június)

Balról jobbra: Boldog Gergő, Ferenczi Ádám, Nagy Gergő, Katona Kitti, Zombori Ákos

Palacsintázás a legutolsó hittanórán – Búcsú a tavaly ballagó 8.b hittancsoporttól
(2021. június)

Balról jobbra: Mészáros Achilles, Takács Zsófia, Csohány Vince, Simon Bíborka, Thoroczky Botond

játosságaihoz.

A tanmenetet a hitoktató rugalmasan kezelheti, érzékenyen figyelve az adott időszak egyházi ünnepeire, vagy éppen a mindannyiunkat érintő kihívásokra. A pandémia ideje alatt, a diákok különösen nagy hálával fogadták ezt a rugalmasságot.

Nincsenek házi feladatok, dolgozatok, a szóbeli feleletek is játékosan, mondhatni észrevétlenül, könnyedén zajlanak.

Az ide járó gyerekek közül ma már vannak, akik családjukkal együtt, rendszeresen látogatják a gyülekezeti istentiszteleteket, és vannak olyanok is, akik évről-évre lelkesen visszajárnak a nyári gyü-

lekezeti hittantáborba.

Hogy valójában mi zajlik a hittanórákon, e beszámoló csupán felületes érintése annak.

Hisszük, hogy mindez a láthatatlan Isten, láthatatlan munkája, olyan titok, amely előlünk rejtve van, a szívekben történik.

Ami itt zajlik, sok esetben generációkon átívelő, állhatatos imádságok eredménye. Azaz nagyszülők, nagypapák, nagymamák, és dédszülők imádságainak meghallgatása, beérése.

Most, hogy elérkeztünk a gyerekek körében talán leginkább várt ünnephez, a karácsonyhoz, melyben annyi a meglepő, váratlan szeretet, álljon itt végezetül, aján-

dékként e kicsiny, de mégis fontos szelete az egyik hittanórának.

Nemrég egy kisfiú, csillogó szemmel mutatta könyvét, melyet otthonról hozhatott.

Édesanyja kapta gyerekkorában nagymamájától ezt a nagy alakú, fekete, Károli fordítású Bibliát.

Az első lapon bejegyzés áll kissé remegő, de szép, dőlt betűs írással.

Az ott olvasottak, e múltból jött üzenet, valahogy megállította körülöttünk az időt.

E szavakon túlmutató szeretetből, most nem csak a dédunokának jutott, hanem pár percre, hiszem, meglepett valamennyiün-

ket, melytől újra megmozdult, átmelegedett a lélek.

Mert hogy itt, ahogyan egy másik helyen, a költő is mondja, mégis csak ez a lényeg.

„...vetésben remény, moccanás a magban,

kottasorokban rabul ejtett dallam,

két összekulcsolt kézben az ima,

remekművekben a harmónia,

részekben álma az egésznek,

és mindenben a lényeg,

a rejtőzködő, ami sosem látszik,

de a lélekhez szelődült anyagban

tündöklőn ott sugárzik.”

/Fésűs Éva: A lényeg/

Ribinszky Zsófia, hitoktató

**Áldott, békés karácsonyt
és boldog új évet kívánunk
minden kedves Testvérnek!**

RENDSZERES ALKALMAINK:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Istentisztelet úrvacsoraosztással:

hónap első vasárnapja 10:00 óra

Gyermekistentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra

Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

Hivatal: kedd 17:00-18:00 óra
illetve megbeszélés szerint

KAPCSOLAT:

Árpádföldi Református Gyülekezet

Lelkipásztor: Nyikos András

Telefon: 0630/483-4638

e-mail: budapest-arpadfold@reformatus.hu

Bankszámlaszám: 12010879-01430756-00100005

Adószám: 18519156-1-42

Honlap: www.arpadfoldiref.hu

YouTube csatorna: Református Gyülekezet Árpádföld